

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 64/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť E. B., zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Vaľom, Seberíniho 21, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S/280/2010, 4 S/281/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. novembra 2013 doručená sťažnosť E. B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S/280/2010, 4 S/281/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „Dňa 24. 6. 2010 okolo 22.00 hod. na Nábreží... a dňa 7. 7. 2010 asi o 01.40 hod. na parkovisku... bol... zaistený policajnou hliadkou. V prvom prípade mu bola sloboda obmedzená asi na 4 hodiny a v druhom prípade asi na 7 hodín. V oboch prípadoch mu po prepustení bolo vydané rozhodnutie o zaistení. Proti rozhodnutiam na mieste podal odvolania. Rozhodnutia o zaistení boli odvolacím orgánom potvrdené rozhodnutím pod č. KRP-PP-205-009/2010 zo dňa 23. 8. 2010 a pod č. KRP-PP-199-008/2010 zo dňa 17. 8. 2010.“.

Proti rozhodnutiam Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odboru poriadkovej polície č. KRP-PP-205-009/2010 z 23. augusta 2010 a č. KRP-PP-199-008/2010 zo 17. augusta 2010 podal sťažovateľ krajskému súdu žalobu (o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku) *„zaregistrovanú pod č. 4 S/280/2010. Krajský súd v Bratislave rozhodol až 7. 12. 2012 rozsudkom 4 S/280/2010-84, 4 S/281/2010..., tak že zrušil rozhodnutia odvolacieho orgánu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.“.* Rozsudok bol sťažovateľovi doručený 31. decembra 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti cituje čl. 5 ods. 4 dohovoru, podľa ktorého každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné, a konštatuje, že v prípade jeho zaistenia *„nebolo potrebné nariadiť prepustenie, ale bolo potrebné urýchlene rozhodnúť o zákonnosti pozbavenia jeho slobody. Od podania návrhu na súd do rozhodnutia uplynuli však viac ako dva roky a to nemožno považovať za urýchlené.“.*

Vo vzťahu k dodržaniu lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej

len „zákon o ústavnom súde“) na podanie sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľ uviedol, že „vychádza z oznámenia v liste Rvp 10120/2013-5 zo dňa 19. 2. 2013, podľa ktorého po splnení zákonných podmienok podania mu bude lehota na prerokovanie veci ústavným súdom zachovaná“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že postupom krajského súdu v označenom konaní došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, a prizná mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 €.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti, jej príloh, ako aj zo svojej rozhodovacej činnosti zistil, že mu

- dňa 6. februára 2013 bola doručená sťažnosť sťažovateľa (obsahovo identická so sťažnosťou, ktorá je predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom), ktorá však bola pripisom ústavného súdu sp. zn. Rvp 10120/2013 z 19. februára 2013 podľa § 23a zákona o ústavnom súde odložená, pretože k nej nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta, a
- dňa 13. marca 2013 bolo doručené splnomocnenie pre advokáta JUDr. Jozefa Vaľa na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom vedenom pod sp. zn. Rvp 10120/2013, ako aj ďalšie prílohy. Ústavný súd toto doplnenie posúdil ako nové podanie a pripisom sp. zn. Rvp 11220/2013 z 3. septembra 2013 ho odložil, pretože v predloženej podobe po posúdení jeho obsahu nebolo možné považovať ho za sťažnosť, o ktorej by bol oprávnený konať podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv a slobôd). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie svojho práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Napadnuté konanie bolo podľa vyznačenej doložky právoplatnosti na fotokópii rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 S 280/2010-84, 4 S 281/2010 zo 7. decembra 2012 (ktoré sťažovateľ pripojil k sťažnosti) právoplatne skončené 18. januára 2013. Sťažnosť sťažovateľa z 3. novembra 2013 bola osobne doručená ústavnému súdu 6. novembra 2013, pričom sťažovateľ je toho názoru (vychádzajúc pritom z prípisu ústavného súdu sp. zn. Rvp 10120/2013 z 19. februára 2013), že bola podaná včas.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny

prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa, pričom zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť.

V danej situácii nepovažoval ústavný súd za právne významný dátum doručenia predchádzajúceho podania sťažovateľa zo 4. februára 2013 (6. februára 2013), na základe ktorého bola vec vedená pod sp. zn. Rvp 10120/2013 skončená jej odložením podľa § 23a zákona o ústavnom súde, hoci aj s poučením, že sťažovateľovi ostáva zachovaná lehota na podanie sťažnosti. Vec vedená pod sp. zn. Rvp 10120/2013 bola teda v súlade s § 23a zákona o ústavnom súde skončená a sťažnosť z 3. novembra 2013 (ktorá je predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom) možno posúdiť len ako nové podanie sťažovateľa, ktoré musí spĺňať všetky ústavné aj zákonné náležitosti sťažnosti vrátane podmienky zachovania lehoty na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

V čase, keď sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich základných práv a slobôd na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom.

Napokon ústavný súd dodáva, že aj keby sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas, musel by ju ústavný súd odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, pretože neexistuje príčinná súvislosť medzi namietaným porušením práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a napadnutým postupom krajského súdu spočívajúcim v priet'ahoch (ktorého predmetom nebolo rozhodovanie o osobnej slobode sťažovateľa, ale rozhodovanie o žalobe proti rozhodnutiam správneho orgánu).

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2014